

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

CANDIDATUL POPORULUI

Realitatea pe care o trăim și pe care ne-o asumăm ca pe o stare de spirit a propriei și permanentei deveniri, cunoaște în aceste zile momente de maxim interes având în configurația unității noastre în jurul partidului, al secretarului său general, un mobil de o elocvență complexitate morală și socială. Alegerile în perspectiva cărora se află angajată întreaga societate și care marchează începutul acestei primăveri reprezintă nu numai un act fundamental al democrației noastre ci și un mod care ține de însăși forța de a ne gândi și de-a săvîrși mai bine prezentul și viitorul, de capacitatea cu care, optind pentru continuitatea unui amplu proces al dezvoltării și afirmării noastre multilaterale, ne putem îndrepta deciderile și actualitățile și ne organizăm pe amplul flux al muncii și creației. Apare în acest sens cu atât mai semnificativă și mai profundă, definind în sfera unui hotărât comportament politic și social propunerea candidaturii tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru organul suprem de stat, Marea Adunare Națională, o candidatură de fapt a întregii națiuni, pentru că în inima și conștiința întregii națiuni, trăiește mereu acest însuflețitor model al patriotismului, al spiritului înalt revoluționar cu care conducătorul partidului și statului nostru, fauritor al României moderne, socialiste, ne călăuzește spre marile orientări ale progresului și civilizării.

Alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în consiliile populare reprezintă, desigur, un moment de virif al vieții social-politice românești și consacrat, într-un proces de continuare, însăși forța participării și angajării întregii națiuni pentru edificarea progresului și civilizării, în consens cu propriile noastre cerințe și posibilități. Semnificativă unui atare moment are o cuprindere mult mai exactă și mult mai largă în același timp, pentru că, practic, România se află la confluența a două mari programe economice și sociale: unul, cel actual, care ține de îndeplinirea planului cincinal în curs — ne aflăm în ultimul an al acestuia — și altul care, adoptat de cel de-al XIII-lea Congres al partidului, prin strategia și angajarea obiectivelor sale economice și sociale vizează etapa anilor nouăzeci. Prin orientări și direcții de fond care trimit spre finele milenului, acest program este esențial în raport cu perspectiva, cu imaginea României anilor 2000.

Acesta reprezintă de fapt și platforma electorală a actualului moment. Într-o analiză cil se poate de scurtă, ea are ca temelie în-

săși realitatea de pînă acum, realizările cu care România se prezintă în fața propriului său viitor, în fața oamenilor, a cerințelor și așteptărilor. Ea și-a sporit de peste 100 de ani volumul producției industriale, de 7 ori volumul producției agricole, de 32 de ori vol. mul. veniului național. Perioada ultimilor douăzeci de ani a fost cea mai efervescentă, cea mai fertilă: înnoțire în toate structurile economice și sociale, ca o dimensiune și importanța unei adevărate renașteri naționale. Pînă în anul 2000 — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — România va deveni o țară socialistă multilateral dezvoltată în care toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, întregul popor se va bucura din plin de o înaltă civilizație materială și spirituală. Acesta este de fapt și conținutul platformei electorale pentru această elecție, dar și conținutul electoratului român, întrucât la începutul acestei primăveri momentul de virif al unei esențiale și cuprinzătoare opțiuni.

Propunerea candidaturii de la Urmelă „23 August” ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie desemnat candidat al Frontului Democrat și Unității Socialiste și a poporului român, în Marea Adunare Națională nr. 1 din București este expresia aeridului lor cu privire la această opțiune.

Propunerea candidaturii de la Urmelă „23 August” ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie desemnat candidat al Frontului Democrat și Unității Socialiste și a poporului român, în Marea Adunare Națională nr. 1 din București este expresia aeridului lor cu privire la această opțiune.

Propunerea candidaturii de la Urmelă „23 August” ca tovarășul Nicolae Ceaușescu să fie desemnat candidat al Frontului Democrat și Unității Socialiste și a poporului român, în Marea Adunare Națională nr. 1 din București este expresia aeridului lor cu privire la această opțiune.

Peter Bologh: „Muncitorii”

Democrația muncitorească în acțiune

Într-una din zilele moderne și luminoase ale întreprinderii noastre, în sala de ședințe a comitetului de muncitori, se desfășura o sesiune de lucru deosebit de importantă. În fața noastră stătea un bărbat înalt, cu părul negru și ochii strălucitori, îmbrăcat într-un costum simplu dar elegant. El era secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În jurul lui se aflau mulți muncitori, unii dintr-un anumit departament, alții din altul, dar toți erau plini de interes și atenție. Secretarul general vorbea cu o claritate și o tărie care ne făceau să simțim că suntem parte dintr-un proiect comun, că suntem împreună în lupta pentru binele țării și al poporului nostru.

Prezent și eu în sală, am trăit, împreună cu mii de constructori de țară, o zi deosebit de importantă. În fața noastră stătea un bărbat înalt, cu părul negru și ochii strălucitori, îmbrăcat într-un costum simplu dar elegant. El era secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În jurul lui se aflau mulți muncitori, unii dintr-un anumit departament, alții din altul, dar toți erau plini de interes și atenție. Secretarul general vorbea cu o claritate și o tărie care ne făceau să simțim că suntem parte dintr-un proiect comun, că suntem împreună în lupta pentru binele țării și al poporului nostru.

De ce revoluționară? Unde este revoluția? Poate că în faptul că în bancile Parlamentului stau, alături de conducătorii țării, un zotic, un bărbat, un ministru, a prezidențiat C.A.P., un oțelar, o altă femeie de la un C.A.P. care nu este prezidențiat. Poate în...

CREAȚIE ȘI ANGAJARE

Literatura și sentimentul tradiției

Orică creație culturală implică o sumă de relații complexe cu locul și timpul, cu orizontul așteptărilor, cu atmosfera de idei și cu voința formativă în care își are sursa. Noutatea, originalitatea, interesul prin care o creație, demnă de acest nume, reușește să se impună sînt de neconceput fără o lungă serie de variate determinări spațio-temporale la care se adaugă factorii obiectivi de ordin istoric, psihologic, socio-economic, stilistic sau filozofic într-o alternanță și o întrepătrundere pe cil de dinamică pe atît de profundă. Sentimentul reconfortant al noutății pe care îl dau anumite opere, capacitatea de a răspunde celui mai larg interes cu putință, ba chiar subiectivitatea extremă și puterea de a șoca sînt de neconceput fără toate aceste determinări. Nici o creație mai izbitor de nouă nu lese din nimic. A discerne multiplele cauze care provoacă în cultură toate aceste răspunsuri necesare, validate de timp și de marea public drept notate, înseamnă, de fapt, a înțelege istoria spirituală a oamenilor. Acest fenomen s-a produs, la dimensiunile unui adevărat program cultural, după cel de al IX-lea Congres al P.C.R. din 1965.

Între diversele elemente care determină noutatea creației intelectuale doi factori au un rol decisiv. Mai întii — tradiția. Ca ansamblu de concepții, mentalități, obiceiuri, datini, convingeri, sisteme de valori, credințe și atitudini care se stabilesc istoric în cadrul unei comunități etnice sau naționale și care se transmit prin cele mai variate mijloace de la o generație la alta constituind astfel suma trăsăturilor sale individuale, tradiția determină totalitatea sau cvasitotalitatea acțiunilor spirituale specifice. Prin substanța ei intimă tradiția structurează modul și stilul de viață al unui popor. Practic — nu există formă de activitate socială care să nu mostenească, să nu elaboreze și să nu promoveze stăruitor anumite tradiții proprii. Constituind un mod de viață și un cadru axiologic larg cuprinzător dar îndecorabil în mijloace de transmitere de la o generație la alta a bunurilor culturale înglobate în patrimoniul creației istorice, tradiția reprezintă un element catalizator decisiv al unor mari energii spirituale. Octavian Goga avea, neîndoiește, dreptate, cînd își reprezenta tradiția ca pe osatura corpului etnic. Ca mijloc de transmitere continuă a bunurilor spirituale, a normelor și ideosebi a valorilor prin care un popor se definește tradiția nu este niciodată statică. Adevărata tradiție este vie, dinamică, rodnică. Ea întretine mari energii spirituale într-un proces de autoreglare continuă în care valorile proprii sînt în egală măsură sursă, mijloc și scop.

Mihail Diaconescu

Continuare în pag. a 7-a

CIVILIZAȚIE ROMĂNEASCĂ (V)

Democrație și gospodărire

Zilele de miercuri, 13 februarie, au făcut publică Rezoluția Congresului al Frontului Democrat și Unității Socialiste. Este un document politic de reală însemnătate, care constituie un bilanț rodnic al lucrărilor marelui forum democratic găzduit de Capitala țării. Totodată, în bunul spirit gospodăresc al vremurilor noastre, Rezoluția cuprinde priviri de perspectivă asupra dezvoltării patriei, precum și mobilizarea îndemnată referitoare la alegerile de deputați care marchează în acest început de primăvară viața politică a României. Ceea ce impresionează la această campanie de alegeri este spiritul de responsabilitate gravă care le guvernează. Este un spirit profund patriotic, de implicare a fiecărui cetățean în destinul patriei prezente și, mai ales, viitoare. Afirm cu fermecute că este vorba despre un tip de democrație total diferit de ceea ce a cunoscut societatea românească pînă acum câteva decenii. Ceea ce odinioară reprezenta o democrație fragmentară, de pe o zi pe alta, o sansă acordată unor grupuri de privilegiați de a se alege, de a face carieră și a se îmbogăți — astăzi a devenit o opțiune majoră, la scară națională, a cetățeanului care votează nu atît niste oameni reprezentativi, cît un ideal de prosperitate. Fascinat de acest suflu nou în viața României, G. Călinescu (care se mîndrește cu calitatea de deputat în Marea Adunare Națională mai mult decît cu oricare alt onorific scriitor) „Modeste, nedistîngîndu-se violent”, prin nimic care să arate deosebirea de clasă și indiferență în adîncimea înțelegerii, sînt unul înțelegător și sincer. „...înțelegător și sincer”, sînt unul înțelegător și sincer. „...înțelegător și sincer”, sînt unul înțelegător și sincer.

Corneliu Vadim Tudor

Continuare în pag. a 2-a

REPERE LITERARE CONTEMPORANE

Portret în ianuarie

Portret în august (1982), și pînă la Alie sunete (1983), reprezintă un drum ascendent, cu popasuri de consolidare („respirare”), cum ar spune marele său prieten Nichita Stănescu, către esențializarea lirismului, alit sub raportul imaginii, cu și sub acela al gândirii poetice. Din această perspectivă, momentul de cotitură (nu de ruptură) este marcat de volumul Miază-noaptea, miresmele (1976), cînd poetul găsește echilibrul ferit între cuprinderea abstractă, de cală rațională, a existenței și caracterul concret al metaforei. Acest echilibru la nivel formal nu înseamnă, nicidecum, descrierea distanțată, de sus, din bastionul inteltecțiunii, a peisajului uman, ci lucidă coborîre în sine, dezvoltare a „continențelor ascunse”, gest oricî în cunoștință de cauză. O tragică înfiorare cutremurătoare trupurilor lui Grigore Hagiu, ca reflex în cuvinte al obsesiei ireversibilității temporale. „Miresmele”, percepute în declin, la „miazănoaptea” lor sînt „miros”, „dubnet”, „damf”, timpul cariază în imagine a puterii cuprînzătoare; care, după cum se vede, și lui Eminescu i se părea cea mai potrivită. Așa se prezintă oprit litan — tot numai încordare și cîncîncî opmit — într-o celebră statuie de la Muzeul din Napoli. De la el se desprinde în artă moticul alianțelor machiavelice, stilizate în arhitectură pentru a susține unele componente grele ale edificilor monumentale. În sfîrșit, Sclavul neîntîmînat al lui Michelangelo, care se zbate dureros să se zmulgă și să se libereze din strînsarea materiei în care se mai află parțial prins, și...

Constantin M. Popa

Continuare în pag. a 6-a

De unde vin Cariatidele?

de Edgar Papu

Contemplînd Cariatidele Eretheonului — care au arut o postulare a artei de bogată în Europă — oricine ar putea să-și formuleze o legitimă întrebare. De ce nu figurează mai curînd modelele virile cu funcțiunea de a sprijini o pondere atît de covîrșitoare? Este cu mult mai firesc, pentru acest efort, atleticul Atlas, care „în vechime sprijinea cerul pe umăr”, imagine a puterii cuprînzătoare; care, după cum se vede, și lui Eminescu i se părea cea mai potrivită. Așa se prezintă oprit litan — tot numai încordare și cîncîncî opmit — într-o celebră statuie de la Muzeul din Napoli. De la el se desprinde în artă moticul alianțelor machiavelice, stilizate în arhitectură pentru a susține unele componente grele ale edificilor monumentale. În sfîrșit, Sclavul neîntîmînat al lui Michelangelo, care se zbate dureros să se zmulgă și să se libereze din strînsarea materiei în care se mai află parțial prins, și...

Corneliu Vadim Tudor

Continuare în pag. a 7-a

REMEMORĂRI

„Fluturarium”

1. n u mai știu dacă am visat sau am văzut un bărbat repetînd obsedant următoarea strofă: „Să crezi că nu există moarte / că morții sînt numai un fel / de fluturi adormiți de muzici / și-nchisi în bile de otel”. Și într-adevăr, din rece în rece metr, bărbatul cu părul alb deface cu delicatețea cîte o bilă-dînd drumul în vîzduh fluturului ce repede demortit zboară fîrînd pret de cîteva clipe, mîrosînd...

Mircea Micu

Continuare în pag. a 7-a

PREZENȚA TINĂRULUI SCRITOR

Sinceritate și luciditate

după ce, în 1974, obținuse premiul revistei „Luceafărul” pentru poezie, Patrel Berceanu debuta doi ani mai tîrziu cu placheta Sentimentul baricadei, drept și firesc, avînd sufletul „tînar de bunăvoie”. Versurile sale îmbracă noulănsat unei virșe a angajării poetice, a gesturilor memorabile a opativului declarat. Recitite azi, poeziile de început își conservă candoarea juvenilă dar și caracterul de urgență al numitorilor fremețici și deplin conformiste. Poetul cultivă o lirică a firescului, atent să perceabă lumea la scara „de mătase a ierbi”, iarba fiind investită nu numai cu funcția unui lălmîitor ordonator, ci și cu valențele absolutului pur, instantaneu a adevărului imolacabil, element referențial pentru toate demersurile constanței, din care nu este exclusă afevovitatea („am făcut din țară / o religie pentru inimă...”). În aceeași „Ars poetica”, din care am izolat afirmația de mai sus.

Constantin M. Popa

Continuare în pag. a 6-a

în vis doi fluturi uriași, unul negru și altul alb care se repezau asupra lui pînă să-l sufocă. Trezînd din somn, a ordonat să se aducă „fluturarium”. Cei doi fluturi din frunța colectiei, cel negru și cel alb, nu mai existau.

4. Vavil, paznicul rezervelor din deșet, seful neclărit al enoșilor biegi și melancolic, transhuman pusturiilor de gheată, mi-a arătat fluturii venitori. I-a zicea astfel deogrele zborul lor în coloniile compacte deasupra apelor lîngșete vestite prezența bancurilor de pești, bibani în special. Fluturii venitori e sanc, cu arpi pudrate din belșun cu polen de mîncare albă și ai senzația, vîzîndu-l să se va sfîrșita la prima adiere de vînt. Fluturii venitori, lipiti cu piciorușe cerate de suprafața apei, îndică pescarului împătmit pradă din adîncuri dispărînd odată cu ea.

5. Acel fluturii înmenci ca niște pășări ciudate și negre sburînd în aerul înecat al plajii Honk-Kongului.

6. În început credeam că sînt niste diori dar mai apoi l-am văzut sfînd în nemişcare ca niste mari petice de catifea acoperînd fațea.

7. Bătrînul care venea zilnic în una din sălile Bibliotecii Academiei, înfundat de fleacare dată în realitate, care se așezase pe un scaun de lemn în șir, nemişcat, silabînd parcă, intrica multă lume. Într-o zi, cineva, s-a dus și a cerut cartea care cu el adăugase două la care ținea extrem de mult. Era un fluturii în întregime alb și albul în întregime negru de o mărime neobișnuită. Peșteră alte semne ce l-au grevînt în dramă sfîrșit. Nero, dictatorul cu apăsător și velenoși artistice, („Ce mare artist pierde lumea”) a văzut

Mircea Micu

Continuare în pag. a 7-a

CRONICA LITERARĂ

ION LĂCUSTĂ: «Cu ochi blinzi»

dacă socotim și povestirile apărute într-o culegere colectivă, Desant 83, Ion Lăcustă nu e un debutant. Cu ochi blinzi este însă prima sa carte de proză și interesant este să vedem cit de blinzi sunt ochii autorului. Ion Lăcustă scrie de îndelung și a scris în trecut câteva romane, înălțate altceasta cu retrospectivitate rapidă. Autorul scrie concentrat și dezvoltat, cu un mare control al cuvintelor. Tipul de proză pe care-l scrie pare a suferi în egală măsură de o egală inhibiție, nevinșată încă în întregime, în fata cârților și în fata vieții. Schita *Correspondența* particulară oferă un drum de acces către laboratorul acestui finar autor de proză extrem de supravegheat și pline de sens. Mai întâi se dă un citat din presa de altădată. Predilectia lui Ion Lăcustă merge către 1901 și ziarul este *Universul*. Scurte stiri sau anunțuri sînt scuse din acest ziar, așezate ca un „motos” în fruntea prozilor proze, cărora le slujește de punct de plecare. Este vorba de mai mult decât un „motos”. Anunțul face corp comun cu textul pe care-l precede și-l determină până la un punct. Aici e vorba de: „T. Măgurele. Timpu și ploios. Apele Dunării cresc. Fane.” (*Universul*, 6 octombrie, 1901). Textul urmează să fie discutat într-un seminar de scriitorii presei, dar pare a fi oferit aici ca o notă de stil. Somnolentul ziar face o savantă disocierie între familia „e” și impersonalul „cresc” de unde se înființează o scenă care ar fi putut fi de altă natură, contradictoriu ca atitudine față de cuvinte și informațiile lor. Autorul pretinde în continuare a fi „descoperit” autorul din *Destinatarul* familiei de către un Ștefan Doanășanu, în reflecția acestuia de corespondent de presă vechi de patruzeci de ani. Interviu și știri prin puncte. Deplasarea e destul de finală: meritul corespondenților veterani este de a fi trimisii o sinceră informație. Ați știut: corespondența înțelesă: „T. Măgurele. Timpu e ploios”, etc. Deci sublințiază savantul analistului universitar sint răsturnate. El imediat o situație posibilă, care este însă contrazisă de *Destinatarul* familiei. Dar și această nouă situație este

visibil inventată, aglomerarea de poncife din interviu ne lasă deliberat să-l vedem condiția de text compus, parodistic, și atunci intrăm în competiția inventării de situații verosimile în marginea unui text. Textul pare a fi tot pentru Ion Lăcustă. Viata pare a fi închisă în text, iar nu textele în viață. Volumul *Cu ochi blinzi* pare a spune în cea mai mare parte a sa acest lucru. Secțiunea *La usa domnului Caragiale* cuprinde mai ales amănunțite schițe și povestiri declamante de un extras de presa, totdeauna din *Universul* 1901, două care autorul care se află „la usa domnului Caragiale” compune un text plausibil ca tremă a adevărului simpatie de atmosferă șarmantă. Contra-natura, care se vorbește despre *Ștefan Doanășanu* a unui provincial care trece la și împartă între două nuni e din *Ștefan Doanășanu*, și mai ales solia înfățișată de care e vorbim, a în fața lui Caragiale. Remarcabilă la Ion Lăcustă este conștientizarea de a relata prezentat sau să mai puțină vorbă, ceea ce are de înțeles că înțelegerea această similitudină în servicii asemănătoare, de un mare prozator în adevărat, lectie evidentă din *Caragiale*, este prima condiție a prozei de calitate. Am putea spune, de pe acum, că la Ion Lăcustă prezentele se pun în stăruie vieții, în căutarea sensului și a acestor proze, și că textul său exhibiție pentru el nu mai în măsura în care exprimă conform unui proiect. În același registru se desfășoară și celelalte proze ale secțiunii *La usa domnului Caragiale*, chiar atunci când dorul nu mai este cel al anului 1901. *Tineret de curaj*, care are ca și celelalte în frunte un anunt din *Universul* 1901, de data asta ceva mai lung deșore din țărani care se bat, se potrece nici mai mult nici mai puțin în anii noștri. Și aici Ion Lăcustă dovedește aceeași atenție pentru comunicarea esențială, pentru detaliul exact, în formele lui specifice de caz la caz, fără înfrățirea pitorească inutilă, și o tălătură sigură a secvențelor. *Palele afacerii* au în centrul atenției tot personaje din *Caragiale*. Un amobilat orăvnic care încearcă o întreprindere comercială pe cont propriu și este imediat repuliat și este respuliat rapid, atunci când nu se dovedește

ION NEAȚĂ: «Lucaefărul»

Înția monografia dedicată „Lucaefărului” (în seria transilvăneană și aceea a lui Ion Neață „Lucaefărul”, ed. Facla 1984), o contribuție fără îndoială utilă și necesară, într-un chip onorabil, în tot gol în istoriografia literară românească. E, în loc, o cercetare serioasă, cu destule observații notabile (mai cu seamă rezultate din examenul momentului cultural) și cu revelații de document, puține și adevărate; un studiu care depășește, totuși, sovialele unei sinteze înălțate pe documente și acțiuni. Ion Neață a trecut, în monografia „Lucaefărului”, la proceduri sistematice, el a descris „istoricul” revistei, a examinat literatura „lucaferistă” (de la poezie și la dramaturgie), a clarificat chestiunea „folclorului” („interferențe folclorice”) și a semnalat „aspecte din literatura universală”, reflectate în revistă. Un capitol, obligatoriu, se ocupă de „istoria și critica literară” de la „Lucaefărul” transilvănean, ceea ce din punctul de vedere al clarificărilor are foarte necesar: revistă doctrinară și cu program culturalist. „Lucaefărul” avea nevoie de o critică sistematică. În general, această și împărțire unor astfel de studii cu o notă destul de puțin originală prin însăși natura obiectului: ce se poate inventa în materie de sistematizare a unei biografii de publicitate?

Ion Neață nu a inventat nimic, a respectat tipicul și fiind universitar a băgat de seamă și nu lase pe dinafară datele esențiale; și nu le-a lăsat. În schimb, examenul pare citodată disproporțional față de însemnătatea cite unei teme: din moment ce „interferențele folclorice” nu sînt în „Lucaefărul” ardelean, esențial poate că monografiștii nu trebuia să întindă cercetarea alt de mult cit a făcut-o (mai ales că în total monografia are, cu note bibliografice cu tot, două sute de pagini). Observație nesemnificativă totuși, deși s-ar mai putea face și altele. A descrie, de pildă, literatura „lucaferistă” (și Ion Neață o descrie ca un studiu) nu înseamnă a face monografiștii scurte de autori ci a da, pornind de la creația pură și simplă, imaginea literaturii promovate de grupul „lucaferistă”, a înălța analiza până la sinteză. Cine ar voi să arle ce rol de literatură are simpatizată de „Lucaefărul” transilvănean trebuie să citească aici toate portretele separate ale autorilor și abia mai pe urmă să deducă singur ceea ce se

poate deduce. Sinteză asupra acestui domeniu esențial care este creație, și în substanță și ea se poate obține numai din perspectiva integrată, ceea ce e înțeles că mai greu de făcut. Însă meritul acestui studiu nu se pot discuta în afară de Ion Neață, autorul istoricului „Lucaefărului”. Pe tema aceasta, exegetul e într-adevăr greu de conștientizat. El este unul dintre acei cercetători care pas pasușe în studiul materiei și nu aleg temele la întâmplare: s-ar zice, fără a greși, că Ion Neață scrie despre „Lucaefărul” ca un amator.

Cele mai judicioase observații care se fac aici din perspectiva culturalistă și ele se întind pe o cunoaștere solidă a epocii de unde „Lucaefărul” a ieșit. Pe scurt, „Lucaefărul” ar ilustra „noul activism” transilvănean, înființat în iulie de 1900, într-un moment cultural cînd reformele rămase în schiță și esecul unor programe se vedeau și mai acut. În optica lui Ion Neață, (și, mai grăbesc să notez că optica aceasta e cea mai bună) „Lucaefărul” e răspunsul forței pozitive românești opunându-se unui proces sistematic de deznaționalizare întreprins în cultură, artă și religie. Revista nu venea pe un gol jurnalistic, ea continua „Foșie pentru minte, inimă și literatură” (a lui Baritiu), „Familia” lui Iosif Vulcan și „Tribuna” lui Slavici; ea este pentru acea oră, o gazetă a tineretului românesc, izvoară dintr-o atitudine.

Un punct în programul lui Al. Ciura merită, de aceea, o mențiune: „A fost deci indispensabil, ca în masa neorganizată și respicită a tinerimii, un grup să ia inițiativa, convins fiind că ceilalți îi vor urma cu siguranță (c). Conștientizarea „câmpului” „sant” al tinerimii unde se va sintetiza tot ce avem mai bun și mai frumos”. Odată ce inițiativa s-a concretizat, rămânea de făcut multe, mai cu seamă în domeniul creației. „Direcția” lucaferistă ilustra (o dovedește acum Ion Neață, cu documente) nu un semănător „minor”, este expresia unei direcții naționale de sinteză estetică. O scrisoare a lui N. Iorga, publicată de revistă, nu conține decât propozițiile principale care dau unei literaturi organice înfișurarea de program: „Nu imitați, fiindcă nu aduce nici un folos, nu vă lăsați ispiții de iucurile ce vă cîntă alții. Scrieți ce vă dă dumsavostă din țară și din sufletul românesc de acolo”. Nu altceva cerea Octavian Goga, alcătuitor al „poștei

la înălțime. Comțul situațiilor este remarcabil. Omul face față însă situației de comerciant. Fusesse depășit de relația politică, care aici este în mod demonstrativ aproape economică. Espritul liberal este pur și simplu înfrânt aici cu o acuitate demnă de maestru un zice, dacă n-ar fi aproape teistă. Este însă aproape sigur că Ion Lăcustă nu urmărește nici o teză politică ci este preocupat să creeze figuri viabile în linia lui Caragiale. Celelalte efecte oricît de verabile sînt nu, suflătoare. Creația are pleacă tot de la un autor care berăria Gambirinus, imitație a întințului cu Lache, Mache și Tache la Gambirinus, în centrul atenției fiind Caragiale, pe care însă autorul are tactul de a nu-l aduce în persoană în scenă. Ceea ce este interesant în aceste proze „la usa domnului Caragiale” este că ele nu sînt o simplă repetiție de atmosferă caragialescă, că nu reproduc lumea lui Caragiale, în el chip pasiv, ci că oferă un univers Caragiale din alt unghi. Tendința lui Ion Lăcustă este de a-l rescrie pe Caragiale, prelundu-i procedeele, dar ascunzându-se mereu sub pavauul unor exerciții „la usa domnului Caragiale”. De aceea prozele astfel intitulată sînt și nu sînt doar exerciții în marginea textului lui Caragiale. Este limpede că ne aflăm în fața unui prozator foarte dotat, neîncrezător în „literatură” și totuși fascinat de ea, ascunzându-și pasiunea pentru anume direcții ale prozei sub haina exercițiilor parodice, de o superioară calitate. În încercările lui să închisă nehotărât și întrebarea pe care o conțin numeroase din încercările similare ale noilor veniți în proză. Este textul bunul suprem ori viată de care textul nu există? Mai sînt desigur și alte întrebări. Desigur că literatura, ca fapt de creație nu există decât acolo unde cuvintele nu și-au tocit sensul și în fuga de cuvinte inutile, ca și în ridiculizarea discretă sau indirectă a limbajelor care și-au pierdut condiția originară, Ion Lăcustă, se îndreaptă către ea. Prozele lui depășesc condiția jocului, a exercițiilor, chiar atunci cînd ne sînt prezentate ca exerciții, iar raportarea la Caragiale este cu atât mai demnă de luat în serios cu cît reperul este mai înalt. La usa domnului Caragiale este doar o secțiune a cărții lui Ion Lăcustă *Colectiv*, care nu stă sub semnul etichetelor din *Universul* ne este însă peste tot diferită de prima. *Heana Cosinzana* și *verbul negrec* ca și *Poveștea unui medic tânăr* (descrie de la schema basmului pentru a sublinia sensul unor întințiri foarte contemporane). Este în același timp o parodie și mai mult decât atât. De la Caragiale la Ion Lăcustă, înțelegerea literară este altă curajul de a iesi din text în viață, dar amuță vitoarea etapă. Această etapă este încă de pe acum, în *Cu ochi blinzi*, dar ea nu este încă dominantă. Dacă în celelalte autori se agită de text, aici se agită de realitate. O specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă, a falsității comunicării. O proză ca *Trasfăcirea se toarnă* se comode din gesturi și replici, o simulează o specie de „prezentism”, sau inevitabilă coexistență pagină. Cele mai multe sînt la persoana a doua. Autorul are oarecurea vorbire de presă

dan emilian roșca

orologiu lupilor

daurită vîrstă
anotimp de sulf
bate miezul nuci
bate ora wulf

ierbi demult plecate
re-ncolțesc în noi
pe ascuns s-a pască
vin negrele oi

se-auresc fecioare
ne-nvelesc cu sulf
dau în noi cu pietre
bate ora wulf

compoziție

singele intrat în panică
înuindă portretul gicandei

din cer
cad crini indiferenți

mai am o coajă de piine
și bastonul de maresal

simbăta sufletului meu

privirea ta pod albastru peste o
apă plină de mătase-braoștei
pod către lumea
ta îmbrăcată cu pinză de pânjan
lumea ta în care mă trimiți în care
mă trimiți în care mă chemi
în care mă chemi lumea ta
care îmi pune aripi de vampir
și-mi colorează pielepe în albastru

păunul și ceața

cit de mult te iubesc pentru orfideea ta
de aur

femeia mea cu arome legendare
femeia mea nordică născută în sud
deasupra noastră își execută
zborul lor mult libelele
în acvarii pești pironna visează
balena albă cit de mult te iubesc
cit te iubesc pentru baia pe
care o pot face în privirea ta
chiar și atunci cînd ai ochii închiși
pentru miile tale care nu știu
să scrie decît numele meu
cit de mult te iubesc

noapte

de mătase fumurie

(cînd înfloresc vișinii în februarie
cu bicicleta mea de platină fac
semnul infinitului prin curtea sanatorului)

tu tu tu cu rochia ta de oranjadă
tu tu tu împrăștiind meduze de telefon prin
aer

gîndul lubrii
gîndul morții

două aripi gemene eu eu eu
trezindu-mă într-o cameră urîță
fredonînd un cîntec de leagăn
pentru leviathan

dintr-o

carte cu fantome

îți minte donatien ea venise
din țara reginei moud albastru
cearșafurile cu singele ei
albastru creierul ei devenise o mură
ea mă iubea cu
dinții ei de nea
eu scriam poeme pe sinii
ei cu stiletul

ah și eu miroseam a temniță
inima îmi era o lăcustă
îți minte donatien
era un anotimp confuz
și marea ne trimitea
o lumină atroce

IANUARIE '45

U n doi... un doi... respirați!... Cînd atac
ai un singur gînd aici, în dosul frun-
ții, ori tu, ori el!... asta e singura al-
ternativă posibilă, dacă nu gîndești
asa ești curățat... fotbalul nu e un joc, e o in-
dustria, o metaforă.

Stadionul e mic, cochet, ovalul pistei de un
roșu cărămiziu, antrenorul urmărește alergarea,
e un bărbat încă tânăr poate că nici nu a îm-
plinit 35 de ani, pasul elastic, fuleul mare des
sub lărgimea umerilor începe să se bînuie-
ască o anumită lenă a corpului. Un antrenor
bun, eficient. În zilele de meci stadionul e plin,
un tip care știe ce vrea.

Varianta riguroasă.
Cine a spus (? ! ?), același fond somatic po-
te genera un măcel sau un chirurg, depinde
de circumstanțe (educația fiind și ea o circum-
stanță)...

Ar fi și o variantă mizerabilă, mă-i zicem.
Antrenorul nu e foarte bun, nu e eficient, nu
știe să vorbească nu folosește nici în glumă cu-
vîntul metafizic... E un ins medicu, mai mult
decît medicu, șters. Abulic. Trece neobser-
vat. Trece.

Intr-o oarecare zi a anului de grație unamie-
nouăscincizecișase, poate spre primăvară,
se demolează un cinematograful. Fațetele se
petrec undeva în mijlocul Slovaciei. Cinematogra-
ful este o clădire veche, cu siguranță nu foarte
veche, nu atât de veche încît să împiedice de-
molarea. Pereții groși nu cedază cu ușurință.
Sînt loviți cu o greutate-pendul. Sau așătați și
trași. Oamenii îmbrăcați în salopete portocalii
care se pricep să facă bine treaba asta. Re-
prize de demolare și rezerve de sauză. Tocmai
într-un moment cînd praful s-a liniștit, prin-
te cărămizile groase duble, încărcate de mortar a-
pare un cuțar. Exact ca și cum s-ar lua un
scharff-ul, din picla aceea limpezită se des-
prind contururile unui cuțar. Poate că nu e un
cuțar, doar un serier, o casetă, poate că nici
măcar atît, un gol, tocmai în momentul mor-
nului acela încă fumegînd, un gol umplut cu
niște hîrtoage. Decl...
De sub dărîmăturile unui cinematograful de-
molat pentru cauză de utilitate publică este
scos un caiet. Aceasta este veriga inițială de
bază, din care se trage totul, din genul
Ariadnei, demonstrîndu-se — pentru a cita o ar-
tă — teza livrescului vieții. Viață care in-
ventează mereu neversosimilul.

Din citirea acestui caiet este reconstituit cu
o mare răbdare și aplicatie profesională unul
din cele mai multoare apocalipsuri. Unul din
cele mai terifiante cosmarguri. Cuptorul de var
de la Nemecka.
Nemecka este o așezare mică. O comună. În
apropiere de un orașel numit Zvolen. Înainte
de a trece prin comună din sosea se desparte o
variantă scurtă care duce la un mausoleu.
Mausoleul este placat cu o marmură cenușie,
culoare care devine cu atît mai frumoasă cu
cît se incetosează lumina ce se depune pe ea.
Lîngă mausoleul există și un fel de obelisc.
Obeliscul primește ofrandele. Flori roșii. Flori.
Minute de liniște. Intrebări.

Mausoleul este construit exact în locul pe
care se afla cuptorul de var.
La începutul lui ianuarie 1945 oamenii de cor-
voadă încep să care poveri de lemne, stivindu-
le în gura cuptorului și pe lîngă el. Odată
cu aceasta mesterii timpieri, în viața civilă,
devin sub arme gradăți Să sau, și de ce nu,
soldați al Abwehrului, confecționează o scară
de lemn lungă. În timp ce alții ridică un fel de
palisadă pe picioare înalte chiar sub gura
cuptorului. Cînd toate pregătirile sînt așa
închis accesul în zonă ocerărilor străine. Se de-
cretează un consemn general pentru toți locu-
torii satelor din împrejurimi, postîndu-se senti-
nele pe ulițe și împiedicîndu-se ieșirea indif-
erent cu din case.

După care sînt aduși subiecții. Ostații și
prizonierii. Lucrul acesta s-a văzut de multe ori,
secvențe uzate prin exces de teleonită, camă-
nora încărcată înăuntrul refuz sub prețurile scă-
pătoare rigidizate prin frînghiile kăfi încru-
sate strîns pentru a menține prelata întinsă, la
capetele prelatelor acolo pe unde intră aerul și
se vede lumina cerului, soldați cu pistoale mi-
traleră în cumpănire.

Din momentul debarcării fiecare subiect urcă
scara sufletului. Unul cite unu, unul în stînga
teale altuia, nu foarte apropiat, poate că nici
măcar doi în același timp pe scară. Ajuși
sus, momentul de odihnă, ultimul moment de
odihnă pentru că împuscătura în ceață este,
în sfîrșit, adevaratul moment de odihnă, ur-
mată de prăbușirea în gura cuptorului. Întrai-
nut cu un foc viu pînă la incandescență.
Au fost ucisi, astfel, 937 de oameni.
Ultimii n-au fost ucisi astfel, era tîrziu, lu-
crurile trebuiau grăbite, canonadele frontului
începeau să se audă, deocădată doar ca niște
pocnete moi, ciudate, ultimi au fost împușcați
pur și simplu în cuptorul incandescent. Poate
că unii s-au agățat de ceva, de o idee, o sper-
anță, s-au opinit s-au zbatut, au și lovit, însă
nu era timp de glume trebuia terminat cit se
poate de repede.

După ce totul a ars cum se cuvine, focul a
fost stîns. Lăsat să se stingă. Și cuptorul de var
a redevenit ceea ce fusese înainte, un cuptor,
un fost cuptor, un oarecare cuptor defaectat,
de nemaltrebuit.

Cei 937 erau slovaci, mulți dintre ei culeși
din satele megieșe, ruși, evrei, americani (opt
aviatori) francezi, polonezi și o româncă.

Helenka Risko (după ortografia slovacă), pro-
babil după numele ei covinean sau maramu-
reșean, Elena Rișcă. Studentă, radiotelefonistă,
partizană. Există o fotografie a ei? Ghidul,
o femeie mai aproape de vîrsta mea decît de cea
a fostei Elena Rișcă, îmbrăcată cu o scurtă de
piele neagră lucioasă, o broboadă albă cu fran-
juri lungi și fire metalice în țesătură, e toam-
nă, piatra mausoleului nu poate fi decît rece,
scutură viguros din cap. Nu. Dar o urmă... orice
altă urmă?... Acum ridică neputincioasă din
umeri. Îmi arunc privirea peste vitrina orizon-
tală. Acolo sînt cîteva urme. Nu se știe ale
cui. Cîteva bucați de stofă nu mai marî decît
o jumătate de palmă, resturile unei perechi de

Două proze de Mihai Giugariu

MARCU AOLERIU...

C ind eram copil tatăl meu îmi povestea
diferite istorioare. Una dintre ele am
folosit-o într-un roman.

În timpul războiului, firește primul
război mondial, se află împreună cu alii cîțiva
soldați asigurînd paza unei mici zone de tre-
cere, undeva în apropierea frontului, în munții
Moldovei. Stăteau într-o colibă, în pădure. Era
un adăpost nu foarte încălzit, dar vîntul nu
pătrundea prin colibă și nici ploaja. Fațetele se
petreceau după retragerea trupurilor noastre. Un
punct destul de izolat, nu în linia inițială însă
nici foarte departe. La cîteva zile odată li se
aducea de mîncare de la trenul regimentar.
Cit timp a fost toamnă lucrurile au mers binis-
sor, cei care le aduceau de mîncare veneau cu
regularitate la cîteva zile, niciodată nu au în-
terizat mai mult de o zi și cei din postul de
pază aveau prudență să prevadă în împărțirea
rațiilor și așa zi. După ce a dat zăpada însă,
treburile s-au stricat. Ajungeau cu mîncarea la
ei cam odată la o săptămîină, dacă nu chiar la
zece zile. Era o iarnă grea, cu zăpada adîncă
și marmitele se cărau cu umerii. Mai tîrziu, în
mijlocul iernii s-au pornit niște viscole lungi.
Au așteptat o săptămîină, două, ultimele rezerve
s-au terminat și neavînd încotro oamenii au
împuscat cîrți. Cînd se prețeauă să le curețe
au sosit marmitele cu mîncare. Cîrțile au fost
aruncate și oamenii s-au bucurat de hrana
caldă. A mai trecut un timp și iarăși au fost
uitați. Din nou au pus mîna pe puști; au ieșit
afară și acolo unul s-a împiedicat de ceva în
zăpadă. Era una din cîrțile pe care le împu-
caseră înainte, înghețată bocnă. Au început să

ochelari cu rame moi de metal din cei pe care-
foloseau oamenii foarte mîpși sau foarte nepu-
tincioși. Mai sînt... dar nu, înregistrarea tîndă
să devină patetică. Și totuși trebuie spus. Tre-
buie. Urmele unei păpuși. La cuptorul de var
de la Nemecka au fost ucși și copii.
În sala tribunalului în care s-a judecat pro-
cesul gardișilor slovaci care au participat la
masacru, sînta unuia dintre acuzați povesteste
că atunci cînd copiii lor erau mici și plîndeau,
noaptea, sotel ei ieșea din cameră. Ieșea din
casă, afară, plîmbindu-se de colo pînă colo. Aște-
pînd să se liniștească din plîns copiii. Nu
suporta plînsul. De ce?, întreabă magistratul;
nu închizitorial, nu profesional, ci doar curios;
uman curios. Pentru că, răspunde el, auzatuli,
îmi aminteam de copiii aceia, ureați sus...
Helenka Risko — fiindcă acesta este numele
cu care intră în istorie — nu era nici ea de-
partea de vîrsta copilăriei. O despărțea un prag.
Subire. Nu atît fiziologic cît de constîntă. Ea
știa pentru ce moare. Formidabil prag.
Cuptorul de var de la Nemecka și focurile
lui incandescente au rămas neștiute. În război
s-au pierdut mulți oameni. S-au răcit mulți.
Oamenii treceau pe lîngă cuptor, pe lîngă ur-
mele lui, indiferenți, grăbiți; o ruină în plus.
Un an, doi, trei, zece... Pînă cînd cineva a avut
ideea de a demola un cinematograful vechi.
Exact ca în romane. De la caietul găsit acolo
s-a reconstituit totul. Și identitatea celui care
ieșea din cameră atunci cînd își auzea copiii
plîngînd, și numele antrenorului de fotbal, și
alții. După ce s-a terminat războiul au rein-
trat în viața civilă. S-au căsătorit, au făcut
copii, au făcut sport, au muncit... Oare cum
s-au petrecut toate acestea, cine poate intra în
hăul din ei și ce poate vedea acolo? Rusine,
disperare, umilită; neapăsare... — de ce n-
ar fi și neapăsare! O singură idee mă cutremură,
tostuși. Că ei mergeau pe străzi și nimeni nu-i
vedea. Adică nu le crescuse nimic pe față sau
pe frunte ori pe minii, ceva un semn distinc-
tiv, sau cel puțin o altă culoare sau un anume
iz al pielii, care să-i deosebească de ceilalți.
Ei păreau exact ca ceilalți. Niște ființe rațio-
nale.

Unul din gîrziile de la Nemecka, antrenorul,
a participat la uciderea a 37 de oameni.

În timp ce parcurgeam bratul acela scurt de
drum care ne ducea spre obeliscul de la Ne-
mecka (într-un grup de scriitori aparținînd de
treisprezece uniuni naționale) cineva dintre or-
ganizatori s-a apropiat de mine și m-a rugat
să trec în față. Eram amestecat, mergeam
cumva la întimplare și n-am înțeles la început
prea bine ce mi s-a spus. Apoi ne-am oprit la
o oarecare distanță de obelisc. S-a format un
fel de mică colană și din nou cineva a venit
lîngă mine, rugîndu-mă să trec în primul rînd.
Am fost așezat în dreapta scriitorului slovac
care purta mica jerbă de flori roșii. Instinctiv
mi-am aranjat lîntu, m-am privit ca și cum
ar fi trebuit să mă văd într-o oglindă uriașă
de deasupra mea. Am pornit cu toții, pasul mă-
surat, rar, sub un cer cenușiu de culoarea mar-
morei cenușii. Ne-am oprit în fața obeliscului
și ne-am înclinat.

A fost omagiul pe care l-am adus Helenkei
Risko.

Fotografii de Paul Agarici

plastică

p

Expoziția de peisaje de la galeria
Galateea s-a impus printr-o neobiș-
nută coeziune a simezelor, ce rezulta
nu doar din faptul că cinci pictori:
Vlad Miodin, Cristian Paraschiv,
Horea Paștina, Ștefan Rîmnicianu și
Mihai Sărbulescu, au lucrat o vreme
împreună la Tescani, lângă Bacău —
dar și dintr-un program estetic comun
(și implicit) al căruia sens ar consta
în reînnoirea, cu o privire nouă,
la natură. Cîndindu-se, probabil, la
impressionism, Alain consenma undeva
că, dintre genurile picturii, peisajul
întruchipează, în starea ei absolut
pură, bucuria de a privi. Ceea ce s-a
degrădat o polemică tăcută cu defini-
ția lui Alain, care presupune prezen-
ța pictorului în fața naturii în ipos-
taza sa de „ochi inocent”. Or, cei cinci
tineri artiști înfruntă, dimpotrivă,
motivul peisagistic pe deplin înarmați
cu unelte lor conceptuale, și cu o ex-
periență culturală temeinică, dobî-
dîndu-și înțit de toate prin munca răb-
dătoare de atelier, ogîndită de
altfel, pînă nu demult, în pa-
rafel, la recentul Salon municipal.
În studiile de peisaj de la Galateea

film

f

Printre atribuțiile filmelor semnate
de Andrei Blaier se numără riguroasa
construcție cinematografică, sobrietatea
demonstrației etice, eficacitatea
expresivă a „feliiilor de viață”, situa-
te în limitele unui realism încărcat de
poezie, tandrețe și umor. Fapt divers
confirmă datele stilistice ale autorului
pornit de astă dată să însușească
filmic un scenariu de Ioan Grigorescu,
însușit, de altfel, de o întimplare au-
tentică.
Dacă pentru alți cinești, încă pri-
zonieri ai propriilor locuri comune
vehiculate de a filmu la altu, lu-
mea șantierului sau a uzinei rămîne
doar un fundal insignifiant, pentru
Blaier aceste zone impun un univers
uman bogat, cu caracter ferm con-
turate, cu o scară de valori exemplară.
În Fapt divers, personajul central, li-
notipistul Barbu, surprins într-o
vizitație generată de o justificată cu-
rîozitate omească, dar și de un prin-
cipiu de viață asumat, nu are nimic
din personajele schematice de muni-
ciori sau maistrî, vehiculați stereotip
în alte pelicule.

Cinci pictori tineri

ca un adept al sintezei figurative lim-
pezi, al ordonanței ritmice ferme și
discrete deopotrivă, al modulațiilor
cromatice țesute cu spirit de finețe,
Cristian Paraschiv vine spre natură
într-un mod deosebit de atent și
remarcabil, sale incursiuni prece-
dente în zona simbolului plastic. El a
propus recuperarea unui tip de peisaj
postromantic și simbolist, evocat oar-
secum nostalgic, dar nu în spirit pa-
seist, ci cu o căldură și un simț al
materiei picturale ce i-au individuali-
zate de la început căutările. Mihai
Sărbulescu s-a supus deliberat disci-
plinei studiului, fără a-și abandona
năzuința, mai veche, a apropiierii de
un lexicon vizual esențializat, dedus
din trecutul artistic autohton. Vlad
Miodin, care împacă, de obicei, în
chip inedit, imaginea naturii văzute
cu efecte neconvenționale ale cadru-
lului perspectivei, de gen fotografic,
sau chiar cinematografic, a părut sen-
sibilizat, la Tescani, în favoarea pei-
sajului ca spațiu-reflex al proiecției
subiective. Ștefan Rîmnicianu, autor
de compoziții, unele de mari dimen-
siuni, unde severitatea formei abstrac-
te se îmbină cu tensiunea cromatice
expressioniste păstrează, în peisaj,
dramatismul felului său propriu de a
vedea, dar îl adaugă o simplitate eloc-
ventă, vădit stimulată, la rîndu-i, de
modelul andrescian.
În totul, noua privire asupra natu-
rii experimentată de cei cinci tineri
pictori afirmă, cu puterea de convin-
gere dată de seriozitatea demersului,
sansele unui mod de rectitare origina-
lă a surselor artei noastre naționale
moderne.

Fapt divers

Interpretat de marcelo nostru actor
de film care este Harion Ciobanu,
muncitorul tipograf Barbu se conduce
în ancheta sa, după un dialog beotho-
venian: nu încerca să trăiești doar
pentru tine, ci și pentru alții.
Consecințele faptului divers, enigma
dezlegată de linotipist, pledează cu
discreție și înțelegere pentru cultiva-
rea valorilor morale, împotriva iner-
ției și lasității.
Situat într-un cadru original pro-
punînd întîlniri cu personaje vii, spar-
tane, autentice, filmul lui Andrei
Blaier nu este lipsit de tipologii pito-
rești (reporterul frenetic — Mișcă
Popescu, țăranel recunosător — Paul
Lavrîc, vinătorul — Vasile Muraru),
dar cum „negativii” — Ion Anestin
sau Adrian Pîntea nu sînt doar simple
caricaturi, păstrîndu-și în economia
filmului autenticitatea.
Motivul căutării este dublat în acest
film semnat de Blaier de motivul sin-
guratității. Atenă la nuanțe, cineastul
nu exploatează melodrama posibilă,
avansînd în schimb un optimism nu

Te mai iubesc

Te mai iubesc, solștiu de zăpezi și ger,
și la fereastra din neant îți mai calind
și din al depărtării frig te mai cuprind
cu brațul drumului de doruri ce te cer.
Și fac să cadă doabe flori și leri-ler
pe ochii tăi de noapte lungă de argint
și cu plecatul tău suris încă mă mint
că-l știu și azi același dulce temerier.
Și eu de mine condamnat de jurămînt
să mi te strig peste sălbatice ninsori,
din porți de cer mă rup vechi fulg
colindător
și vin să mor de clipa regisirii frînt...
...Te mai iubesc bolnav de tine viscol sfînt,
și te sîrîtu cu urma umbrei care sînt...
Sandu Ștefănescu

Te mai iubesc

lipsit de suavitate amendat unde și cit
trebuie de umor.
Ca și în alte filme, și e cazul să a-
mîntim numai excelentul serial Lu-
mină și umbră, Blaier oferă partitură
umor debutant care excelent îndru-
mați se afirmă ca speranțe sigure. În
Fapt divers debutează cu aplomb Pa-
tricia Grigoriu. Filmul este construit
totuși pe umerii lui Harion Ciobanu,
a cărui prezență conferă forță per-
sonajului central. Aflat în majoritatea
distribuțiilor alcătuite de Blaier, Harion
Ciobanu ne oferă încă o dată
proba unui viguros talent de a conferi
adevăr și profunzime unor personaje
apropiate, de o subtilă complexitate.
Demne de menționat sînt și contri-
buțiile celorlalți membri ai echipei:
operatorul Dumitru Costache-Foni —
cu o imagine convîngătoare și eficace;
Liana Manojoc și Ștefan Anonescu —
scenografi preocupată de autenticita-
te plastică a personajelor și a cadru-
lui acțiunii.
În concluzie, filmul lui Blaier evocă
lumea oamenilor obișnuiți cu farmec
și interes pentru riguroasa psihologii-
lor, într-o narativă egal departată de
efectul convențional al teatralității,
cit și de experimentul gratuit al ino-
vațiilor fără fond. Fiecare întîlnire cu
Blaier ne oferă garanția cunoașterii
unei opere cinematografice construite
cu dragoste și respect pentru spec-
tatori.
Călin Stănculescu

Elevația conștiinței

ne aflăm din nou, cu un prilej profund dureros, în incinta Muzeului Literaturii Române, neacceptând, rațional, ritual ceremonial, gândind cu intensitate la splendoarea statuiei verticale a lui Grigore Hagiu și admirând, în palidele noastre cuvinte, opera, dar și agonia, bălăcia ultimă a puternicului bărbat, împotriva nedreptului, absurdului destin. Suntem aici alături, dar nu alături de mulți, pentru a omagia pe marele poet gânditor, pe artizanul desăvârșit al verbului, pe acela care iubea, ca nimeni altul, pe magnificii precursori, Eminescu și Bacovia. Suntem aici pentru a ne lăsa rămas bun de la poetul care intuia taina de la năpânsă mișcare cosmică până la creșterea umilă a firului de iarbă. Grigore Hagiu, poetul inefabil, a sesizat raporturi noi între starea vizibilă și invizibilă a lucrurilor, transfigurând, în versurile sale, mirarea în fața Naturii, în fața Tăcerii. La el, a existat totdeauna o neliniștită căutare a universului, o neliniștită căutare în trăirea ocultă a lucrurilor, un itinerar sensibil spre noi realități relevate în fantezia creatoare, traduse prin cuvinte-sugere muzicală, înfășurate în aure arcanice, în perceperea ecourilor unei lumi în care culorile și sunetele își răspund.

În versurile sale, care nu vor fi uitate niciodată, sînt sesizabile sensurile noului, generare de explorare în necunoscut, de extragere unor realități simbolice, dintr-o poezie, atât de modernă a misterului.

A fost totdeauna straniu că acest superb bărbat, dărul unei existențe plene, a avut, ca diferențiator pe om de restul tuturor existențelor, Există la acest poet puternic flux al unei stări inexorabile: „Atit ite este viața / spuse el / și mărgini cu o pălăniească / văzduhul dintre patru arbori / atit ite este viața / spuse el / cu luare aminte / și-n plină arșiță scedă fîntina / cu două degete sau trei / atit ite este viața / spuse el / și răsturnă pe un ștergar în iarbă / o ciutură de sare neagră / pleacă lăsînd mine-un fel de gol / ori gură neumbulă la cuvinte / celor mai buni și drepti / să le rostească / atit vă este viața / să-necem deci numărătoreana / cea mai rară / atit vă este viața / cum să vă spun atit mai bine / sint slab / și uit / din secul meu abia o luminaie cit o sirmă / și-aceea dacă se mai poate împleti / există însă liniștea / de-aici încolo se ascultă numai cum / îmbătrînește gravitația în morți”.

Cînd moare un poet se micșorează valoarea lumii. Telegrafînd la moartea lui Glosue Carducci, Maxim Gorkij dorea ca pe catafalc să fie depusă o coroană de garoafe roșii cu inscripția: „el nu a murit, pentru că el era poet”...

Creator al propriului său destin de artă și emblematic al omului, singurul care se opune, prin creație, labilității și trecerii universale, un mare poet este intru eternitate, un astru care nu va intra niciodată în zone de evanescență crepusculară.

Alexandru Balaci

Despărțire

Încărunețea Grigore - întins pe sanie
între flori -
neant la cuvintele noastre îndurerate
lacrimile îi înghețaseră sub pleoapă
rotunjindu-le

era frig haitele de fulgi
măscuț din fruntea lui rece
îi se lipeau de buze îi albeau sprincenele

încărunețea sub ochii noștri
astfel încit atunci cînd și pe ultimul
dintre noi
il ineca plînsul vorbind
am văzut cu toții alunecînd în pămînt
un bătrîn de zăpădat
cu o garoafă roșie la timpă.

Iulian Neacșu

Clanul păgubos

...Cîteam zilele trecute cîteva mărturii de scriitor exprimate de G. Călinescu la moartea lui Gib Mihăescu și am remarcat că pentru marele critic de o importanță capitală îi părea faptul că dispărutul fusese un om bun. Există, așadar un concept al bunății omenești și ne vom sluji la rîndul-ne de dreptatea lui spre a-l evoca pe Grigore Hagiu.

Bunățatea lui era camaraderescă și era caldă. Parcă statura lui de uriaș îl îndreptățea să-și apere prietenii, uitînd atit de des să se apere pe sine! Om mindru în aspră singurătate în care se izola metodic prefăcînd în spectacole aparținînd între alii: bonom, generos, deschis tuturor năstrucniilor copilăroase, Grigore era pentru cîteva ore desprins de timp, de spaimă și griji și devenea mai marele peste clanul păgubos al vizitatorilor năvăliți în vers.

A locuit ani mulți într-o cameră (Cămaruță) aflată la subsolul unui imobil din strada Pictor Stahi, unde, în preajma Cîșmigului. Într-un spațiu nu mai mare decit o masă de biliard,

capetele noastre infierbintate de speranțe ni se înfîlneau, frățește și eram numeroși (și poate frumosi) dominați în larma ce-o provocam rîcîndu-ne versurile, de privirea blindă a amfizionului. Cine n-a trecut prin Pictor Stahi?

Cum alte generații se întrebau dacă au trecut prin „Academia” terasei Oteteleșteanu, noi, generația Labis-Nichita-Hagiu putem să ne spunem cu mindrie că rezum cronicărește în strada Pictor Stahi. Îl puteai întîlni acolo, în urmă cu un sfert de veac, pe Fane Neagu, (slab) (!) și cu părul-creastă-de-coacăș dar și pe Florin Mugur, pe Piliuță, pe Lucian Fîntilie, pe Rauțchi și bablonia ne era armonioasă și ne bucuram de o tinerete a cărei curgere n-o simțeam, ascultîndu-ne inimile.

Întors din Vîflăinul de poveste al poeziei, Hagiu nostru ne uimea printr-o precocă, bărbătească aplicare spre lumea ideilor abstracte, nu se hazarda în proiecte himerice și concepca cariera literară ca pe un parcurs cu traseu în formă, drum mai în grabă dominat de durere decit de luminile triumfului.

Și-a scris, calm, cărțile. Tot „calm”, critica le-a primit fără a le conferi adevăratul pret, Hagiu nu și-a pierdut cumpătul (și humorul) și a adăugat cu fiecare carte noi carate Scriesei sale vibrînd de energii nedomolite de carcasa delicată a sonetului.

Citînd lista cărților, cite s-au adunat prin timp, constată că Hagiu n-a fost un risipitor, că a fost un muncitor al trudnicului meșteșug în care s-a exprimat cu decizia și originalitatea unui ales.

A murit în iarnă, ca Nichita, avea cu numai un an mai multe zile trăite decit Nichita, a murit în aceeași clădire de beton ce a sorbit și ultima respirație a lui Nichita și îmbrățișîndu-le lor, amindurora, tiparele de viscole și fum îl încalzește la încă un meu piept cu iubirea fratelui...

S-ar zice că poezii își refuză longevitatea, că tot mai des, abia mișcați din tinerete în bărbăție își lasă mina dedată trudei să cadă, inerț, peste zilele rămase goale.

Cine le încheide lor pleoapele? Cine le retează miinile drepte?

Iarna...

Gheorghe Tomozei

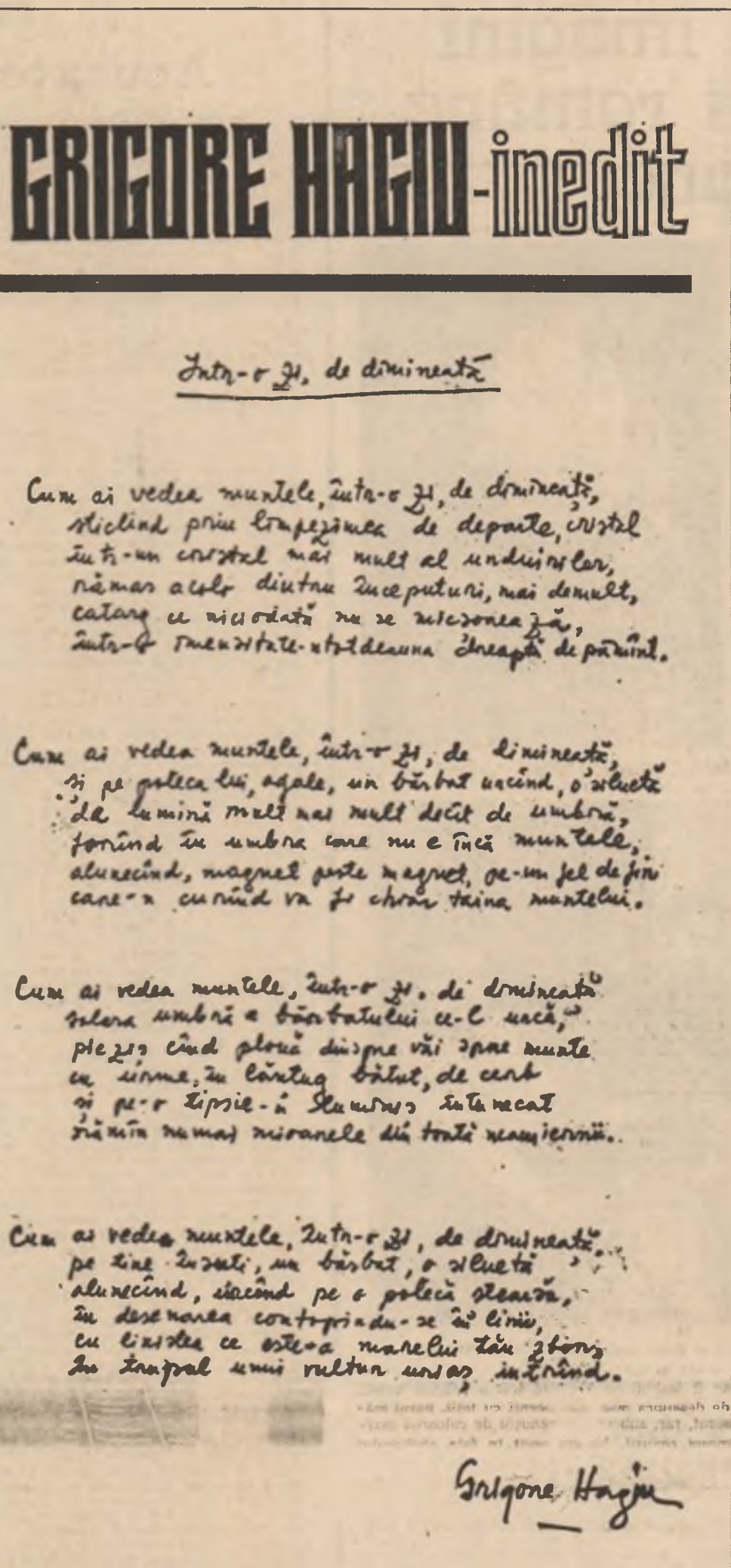
Colind trist

Grigore, Grigore,
Năpădit de ore
Și de veșnicii;
Tristule de-a fi
Continent ascuns,
Sens de nepătruns;
De ce nu răspunzi -
De ce prin zăpezi
Ni te-nstrăinezi,
Bradule-amiezi?
Dus ești de-un fluid
Către infinit.

Arzi pe-o stea albastră
Din lacrima noastră -
Rană de argint,
Nou și trist colind.

Dim. Rachici
16 februarie 1985

George Alboiu

Ce poți să faci?

mai mult decit de oricare altul, dintre colegii noștri, de Grigore Hagiu ne despart cu greu, resimțîndu-ne cu toții moartea ca pe o diminuare a propriei noastre umanități... Căci era atit de uman, prea uman și numai uman în toate faptele sale, emana o bunătaie atit de deosebită de firea aprigă și nemăsurată a celor din jur, incit îți știam că, de bună seamă, Grigore Hagiu și-a luminat și potențat legea morală din sine printr-o vecinică îndurare a suferințelor celorlalți ca pe ale sale...

Existența nu i-a fost scutită de injustiții și adversității nemeritate, tineretea i-a fost amenințată, ca și a altora, de virtutea unor timpuri dogmatice, maturitatea i-a fost grav rănită de pierderea unor flinte dragi, de despărțirea, de neconcepț pentru sine, de marele său prieten Nichita Stănescu alături de care își amăgea foamea prin cite-o mansardă cetînd versuri din Homer...

Reprezentant de frunte al generației Labis, de la primele sale volume „Portret în august”, „Continentele ascunse”, „Sfera gânditoare”, „De dragoste de tară”, „Spațiile somnului”, „Noblete de stirpe”, „Nostalgia triadă” și pînă la ultimele sonete publicate ca și proiectul generos al Antologiei de poezie Generația luptei cu ineria, toată opera poetică a lui Grigore Hagiu se încadrează în efortul unei generații îndreptat spre reinvierea și personalizarea lirismului, spre actualizarea marei tradiții a poeziei românești din totdeauna. Inovatiile formale moderniste nu lipsesc din poezia lui Grigore Hagiu, dar ceea ce-i delimitează demersul propriu impunîndu-l ca un mare și original poet, este continua căutare a tonului de adîncime dublat de viziune mistică a existenței. Lirismul său muzical, sincopeat, contrapunctic adesea, aglutinează o impresionantă masă verbală devenind aluvionar în

unele poeme, sau „strigăt pur” concentrat în altele. Ambitiōnînd să devină memorabilă, fără a fi niciodată de tot ermetică sau facilă, poezia lui Grigore Hagiu rămîne să ne impresioneze prin decizia ei clamare a credinței în rosturile ființei viețuitoare pe acest atit de îndrăgît pămînt românesc.

Poet desăvîrșit, Grigore Hagiu a fost și un rafinat exeget al poeziei eminesciene, un publicist scriitor și admirabil și, nu în ultimul rînd, un redactor incomparabil al revistei „Lucaferul” în care a debutat un sir de excelenți poeți, începînd cu Daniel Turcea și sfîrșind cu Traian T. Coșovei și Alexandru Horia... În cei douăzeci de ani cit a slujit în redacția „Lucaferului” tînăra poezie românească, Grigore Hagiu a fost totdeauna alături de tinerii poeți, împotriva obtuzității sau numai a indiferenței unora...

Îl cunoaștem cu toții, de atita vreme, pe iubitul nostru coleg Grigore Hagiu, am rostit despre el, în absența lui, propozițiuni mai pline de adevăr decit decit aceste care acum ne par convensonale...

Ar trebui să știm, să fim pregătiți de o viață pentru a rosti cele cîteva cuvinte adevărate și de bun-simț... la aceste fatale despărțiri... Arta noastră ar trebui să ne instruiască mai ales în acest sens... și cu toate acestea rămînem de fleacare dată surprinși, am sperați și sperăm întotdeauna că măcar unuia dintre cei îndrăgiți de noi nu i se va întîmpla aceasta... și cînd i se întîmplă, ne revoltăm cu o vehemență unori, poate, exagerată și ne rușinăm apoi amintîndu-ne versurile poetului:

„La naiba! Cam ce poți să faci? Să plîngi? / Să lupți? Să-ți sfîșii haina? Să postești? / Să bel oțel? Să-nghiți un crocodil? / Și eu pot face asta...”

Cezar Ivănescu

Ne rămîne poezia...

nu m-am gîndit niciodată că va trebui să aduc un ultim omagiu, prin intermediul cuvintelor rostite, prietenului și colegului GRIGORE HAGIU. V-as propune să nu ne luăm rămas-bun, contrar obiceiului nostru strămoșesc, nici de la om, așa cum nu ne putem lua rămas-bun nici de la poet. Grigore Hagiu pleacă într-o foarte lungă călătorie spre Continentele ascunse, întrevăzute în cartea omonimă din 1965 și de care se leagă în mare măsura destinul său literar.

Plecă într-o situație prevăzută încă de atunci, Pleacă ale cărei semnificații tragice ne apar limpede abia acum, după zilele sale de suferință, zile în care am sperat cu toții că trupul său se va însănătoși. Spunea deci Grigore Hagiu: „Din antipod în antipod mă-nvîrte globul / și singele-nire inimă și cap imită / nisipul rosu de aleșidra”. Cîteva granule din „nisipul rosu”, al clepsidrei au înțesat și poetul trebuie să plece intrucit este înfrigurat. Ne lasă cu versurile sale cu care, probabil ca mulți dintre dumneavoastră, mi-am petrecut noaptea dinaintea acestei plecări. Ne lasă cu Sfera gânditoare și Nostalgia triadă, cu Spațiile somnului și Descend de gravitație, ne lasă cu „Fantastica pădure și mai ales ne lasă cu atittea cărți neapuse, așa cum ne-a lăsat cu alți prieten autentici al său, Nichita Stănescu. Împreună cu el, cu alți iluștri dispărûți tineri, și cu alți cîțiva, care se află printre noi, Grigore Hagiu a contribuit la dezghețul cultural de la începutul anilor '60, „dezgheț” care imprimanta literară a fost esențială. Dar din perspectiva plecării la care îl însoțim acum, în această gară a corpurilor, cum poate i-ar fi plăcut să spună, nu mai prezintă importanță adevărurile obiective, legate de opera, Stima de care s-a bucurat în mijlocul lucrurilor-contrariilor poeziei lui Grigore Hagiu, dragostea cu care a fost receptiv de un mare public, sint deja garanții dăinuirii ei.

Importante sint acum pentru cei care l-am cunoscut îndeaproape adevărurile subiective. Cei 22 de ani de prietenie cu Grigore Hagiu au fost anii proprii mele tinereti, alii unor împliniri mai simple sau mai complicate cînd de multe ori am avut alături surîsul său afectuos și ușor ironic. Nu vreau să evoc întîmplări. Toți îl cunoaștem generozitatea, căldura simplă și omenească a vorbei, blîndețea privirii și a faptei. Ele rămîn cu noi, acum, la plecarea sa, ca un teazaur de amintiri ce trebuie păstrate cu griji și reactualitate periodic, în special în acele momente delicate cînd vanitatea încearcă să se impună asupra principiilor și orgoliile nu mai sint cenzurate de morală. Grigore Hagiu a fost departe de acele aspecte ale vocației care o fac pentru mulți - dinlăuntru sau din afara ei - dezagreabilă. El iubea dezghețul, primăvara, concertul florilor după retragerea zăpezilor. Nu a mai apucat să le vadă, retrăindu-se. Pleacă în timp ce ele sint încă în creștere și frigus se întefeste. În fiecare an, prin luna martie, pe la sfîrșitul ei, pe Grigore îl apuca o stranie frenezie a primăverii pe care mi-a transmis-o. Ne înfîlneau aproape involuntar, împreună cu alți prieteni, și hădîntam prin țiră, plimbîndu-ne mai mult gîndurile pe străzi, prin poște și grădini. Oare unde va fi prietenul nostru Grigore în această primăvară? Unde se va fi oprit el, în fața căror lucruri? Nu cumva în fața acelora despre care spune? „Sînt lucrurile / chipurile mele împietrite / mai palide și marșante durabile lor ve-mă conșervă / am vreme lungă să le pot privi / pentru secunda-n care mă voi vedea / Increment / pe mine însumi / nepusă nimănui de nimeni / mă va sparge hoțărîi / cînd trupul retezat de viață / pe sine însuși se contemplă / și dovedindu-se el cel mai puternic / resoarbe înapoi tot ce-a văzută”.

Acestui trup care „pe sine însuși se contemplă” să-i spunem drum bun! Și tot drum bun să spunem și aceluia suflet pe care îl vom reîntîlni, desigur, în lucruri, așa cum el însuși și-a dorit-o. Singurul fapt ce mă consolenză spunînd aceste cuvinte este prezența lină adevăratul prietenului Grigore a altui prieten al său și al nostru, Nichita. Amindurora le va fi poate mai ușor. Drum bun, prietene!

Grigore Arbore

Sfera ta gînditoare

Ah grigorie grigorie
ce s-a făcut sfera ta gînditoare?
ce s-a făcut steaua ta
beată de-alta culoare?

cînd imi întorc inima lăcrîmînd,
pînă la țîrziu în care se trag
draperiile zăpezilor negre
mă cuprind admirările
prin pulberea somnului rătăcit

așteptînd pe sub fiecare pleoapă
pe sub pupila ta nemuritoare
nu-ți mai pot întoarce făptura
înveșmîntată în ofranda poemelor

lingă jertfa trupului sfînt
prelungit în carnea pămîntului
prin migola adusă-n cuvînt
își se va risipi umbra
dincolo de taina întregului

apropierea cea mai apropiată
te va purta pe brațe
iar sufletul diafan
învolverat în voalul miresii
nu va recunoaște întîmpinarea morții

ah grigorie grigorie
ce s-a făcut steaua ta iluzorie?

Ion Sofia Manolescu

Plecarea visătorului

Grigore Hagiu a fost unul dintre cei mai frumoși oameni ai timpului nostru. Nu numai boiul său nemăintîlnit printre fizionomiile artiștilor era frivrea sa, comportamentul și cuvîntul său. Și nici numai numele lui sugerînd sfîntilor Bizanțului, orice stratur ar fi avut și oricît ar fi fost de insulară, înceta în preajma lui, cu o gîndire dominată de principiul echității și de simțămîntul grațitudinii, o fire de print, emanînd o generozitate funciara, uimitoare pentru cel care l-a scruta de aproape și îi asculta vorba ruptă meru nu dintr-un decalog al prieteniei, ci dintr-o împărțire a ei. Cel care s-a aflat lingă el, oricine ar fi fost acela, n-ar fi putut și n-ar putea spune nicidecum, în vreau înțeles sofistic, că a fost vreo clipă singur. Nu, cu Hagiu era lingă un prieten al omului, chiar dacă l-ai fi cunoscut atunci, și, singurătatea ta, orice stratur ar fi avut și oricît ar fi fost de insulară, înceta în preajma lui, ca într-o aură benefică. Nu atit cuvîntul prieteniei îl avea el și-l exercita, cit ceea predispoziție aleasă și nobilă, proprie spiritelor mari, care te invită de la început, cu puterea sugestiei ferme, la împletirea undelor armonice din suflet. Și îndemnul era cu atit mai profund, cu cît ținea de sfera simțirii mai degrabă decit de sfera gîndurilor, pentru a nu parafraza un inspirat al său titlu de carte. Un poet gînditor va fi fost el în taină și mistuire de sine, multe ore, multe zile și nopți și mulți ani din viața sa. Un poet năcut în România, din pleiada de aur a noii poezii române. Poezia lui trădează lăuntru unui artist cu ființă arhaică, plimbîndu-se îngîndurat printr-un purgatoriu, într-un continent plin de umbre și penumbe, incit, ca orice lirică persuasivă și penetrantă, scapă analizei logice și oricărei anchete obiec-

tive.

Grigore Hagiu era din specia rară a visătorului ce nu-și dă osteneala de-a lungul și de-a scurtul vieții să fie primul om din lumea sa. Acum, după stingerea lui, în anii ce de acum vor tur curge și-l vor ninge, se va vedea, că și atunci cînd s-a văzut mai puțin, el a fost însuși Poetul. Ajunsesă a fi una cu arta lui: un fel de inextinguibilă monadă. De aici felul său de a fi unic, ce putea intriga pe cel care îl privea cu un ochi curios și neînțîțat. Aparent „bizarul” om ce părea că privește altfel pe cel din jur și că nu vorbește unori ca toți oamenii, era de fapt mai aproape de realitatea esențială a lumii. Distanța lui față de cele apropiate și efemere îl ajuta să pătrundă cu ochiul prin lucruri și să vadă în depărtare. De-a lungul zilei sale pămîntene el pierdea mai mult decit ceilalți din energia și puterile sale. Entropia tutelară părea a-l „dezintegra” mai ușor. Astfel plătea el pentru acuitatea spirituală și de a vedea peste țărîmuri și a intruză cele ascunse și nevăzute. Conceptele îl deverseră familiare și se mișca în libertate în cel mai abstract lirism. Nici o mirare deci, că de multe ori i se puteau celi pe frunte semnele tragice ale celui ce pierde la masa pe care stau îmbrățoate fructele vieții.

Chiplu, privirea-l lîmpe, gestul său hieratic, mersul, înaintarea sa de seraf înalt, care și-a adunat arpile, pogorit pentru cîteva ceasuri în mijlocul confrăților, pentru a le arăta încă o dată ce însemnă adevărata dăruire de sine, ni-l consacra în amintire.

În această fermă înecătură, plecarea lui Grigore Hagiu spre alte lumi ne lasă încă o dată nemişcîți, cu gerul în noi și foarte singuri.

Pan Izverna

Bunului nostru prieten

Lui Grigore

Azi ești un zbor spre infinit
Sub cerul viscolit de oare
Prietene, tu n-ai murit
Ești viu în inimile noastre.

Ți-i visul cîntec împlinit
Asemeni paserei măioare.
Prietene, tu n-ai murit
Trăiești în sufletele noastre.

Tu ai pornit către un mit...
Te plîng pădurile sihoare
Prietene, tu n-ai murit
Surizi în lacrimile noastre.

O, neamul nostru l-ai slăvit
În vers ca florile din glorie.
Prietene, noi țî-am oprit
Un loc cu țîțul, aurit...
Întoarce-te din infinit
La masa poeziei noastre!

Constantin Atomii

Este iarnă

Lui Grigore Hagiu

Nu mai sînt toamne în poezia română
Ninge de-o vreme cu eternitate
A mai secat în cîmpii o fîntînă
S-a mai născut o singurătate...

E poplul fără frunze uscatul,
Și în tăcere troznește de aer
Nu are umbră,
Nu are mister.

Unde e barda?
A cui e această bardă?
Trece un lup singuratic,
Ochii lui mai ară, n-o să mai ardă.

N-a murit nimeni,
Este iarnă.
Acum este iarnă.

Toma Michinici

14 februarie 1985

Poetului

Grigore Hagiu

Și-a pogorit din ceruri, ați, zeul cel nebun
Și-n ură înfîntă el inima-ți izbește,

Suava ta privire o smulge-n dinți de clește
Iar pilpierea vieții se stinge în surghiun;

Niciodată răutatea n-a izbutit să rădă
Mai viclenit, poetul cu frîn copilăreșc;
Blestemul de pace moale, scupiatul nefresc
Pe-acel de-ți hărăzise cămașa din zăpădat;

Plecînd spre veci, o, frate! cu lacrimi
ne-ai podit,
Zădărniciți sub lupta ce lung te-a chinut
De-a fi iar împreună ai verbului oceanși;

Nemilîțit cu haruri noi țîți am sta zălog
Indundu-ți răsufierea, dar strigătu-i olog:
Grigore scump! Grigore! Grigore cu-1 ne
lași 7...

13 februarie 1985

Remember

Gabrielei Cresin

Din negură se iese o spațiu grea de frig
Cădelînd țîșul, iar trăsă se frînsă,
Întunecat stă brădul cu cefițele strînse
Doar clipele tirite se-ncaieră și strig

Spre perfidia sortii pîndind la colț abrașă,
Prin ochiul unei bufinți încercăntă și laș
Emblemă a tăcerii, iar zborul uçoșă
Înhaite nefînța cu vrabia gînoșă;

Neogoit cuvîntul în herghelii de larmă
Alunecă sfînic și-n urma ta se sfarmă
Cerșîndu-și rotunjimea încorsată-n gînd;

Mireasă nenunțată te-om regăsi aievea
Prin templul tău de gheață în care
încăpe-vea
Genunchii noștri astăzi ce-s plîngușii...

28 Ianuarie 1985

Marius Vulpe

Lui Grigore

Curg lacrimi peste stele
De luci dezgolate
Și-un sloi de vase arse
În suflet cade trist,
Cînd larva de zăpădat
S-așază peste vreme,
În ochiul stins crea iute
Al unui dulce prieten.

Aievea se deschide
O rană-n poezie,
Tulburător propusă
De aprigul exist
Și lumea de durere
În noi pășeste mută,
Precum întunecarea
În albul imagist.

Dumitru Udrea

Misterele traco-helenice si misterele lui Zalmoxis (3)

de Constantin Daniel

Pe de altă parte, în 1917, la Roma, lângă Porta Maggiore s-a descoperit o bazilică subterană la 9 metri sub suprafața pământului. Această bazilică...

Cu privire la cele ce se petreceau efectiv în misterele lui Pythagora și primădarele cele ce se petreceau în misterele lui Zalmoxis, care erau asemănătoare aceluia (după părerea grecilor din regiunile învecinate Helespont și Pont), trebuie să tragem concluzia că se produceau nu numai vizii, dar și trăirea într-o stare onirică...

FENOMENE PSIHOLOGICE LA CEI CE SE IZOLEAZĂ ÎN LOCUINTE SUBTERANE SAU ÎN PESTERI

Din relatările scriitorilor din Antichitate aflăm astfel că Pythagora și discipolii săi se izolau în cursul misterele lor în locuințe subterane și în pesteri, după cum am arătat mai sus. S-a putut cunoaște în epoca noastră cu exactitate procesele psihologice ce survin în această stare de izolare și aceasta este una din descoperirile cele mai fructuoase ale psihologiei moderne...

IZOLAREA ÎN PESTERI

Desigur, deprivarea senzorială se poate realiza în alt fel și în pesteri, și de fapt unele din Pythagora a stat înclădit coborât într-o peșteră de pe muntele Ida din Creta, iar discipolii de ai lui Zalmoxis au locuit de asemenea în peșteri după muntura lui Strabo (VII, 1) și mai în special în peșteri învecinate altora, înclădit vârstă de obșteri.

Or, au existat alți locuitori ai unor pesteri asemănătoare cu discipolii lui Zalmoxis, care au avut în aceste pesteri vizii și treburile puse în mișcare sau fenomene de deprivare senzorială. Acestea survin în mod obligatoriu la cei ce se izolează în pesteri chiar în vremea noastră...

Între-adevăr, marile scrieri erau lași înaintea aceluiași pe discipolii lui Zalmoxis, care înaintea lui dădă cu simțământul, atunci celebrul filosof grec, Platon, în dialogul Timaeus, VIII, 1, la Marea Mărită (Antichitate, XVIII, 1), la Marea Mărită (Antichitate, XVIII, 1), la Marea Mărită (Antichitate, XVIII, 1)...

MISTERELE LUI ZALMOXIS

Herodot relatează că după informațiile primite de la grecii din Helespont și Pont, Zalmoxis ar fi fost sclavul, apoi discipolul lui Pythagora (IV, 95-96), de la care a primit învățătura de a construi un lăcaș pentru adunările bărbatilor în care primindu-și și diind oșpete frunțurilor fărâșii, îl învăța că nici el, nici oșpetii săi și nici urmașii acestora nu vor muri, ci se vor duce într-un loc unde vor petrece mereu și vor avea parte de toate bunățile. Trebuie să interpretăm acest pasaj ca exprimând așa parte din mistere ce se numește mythos precum am arătat mai sus, și mythos-ul este oșpete celor ce luau parte la oșpetele lui Zalmoxis, probabil oșpete sacre, unde erau înfățișate vizua omniului după moarte și destinaul său în lumea de apoi. Mythos-ul constituie deci cele ce se spun înțeleșilor în mistere, adică la legomena. Urmăzând după aceea la dromena, „cele efectuate” în celebrarea misterele lui Zalmoxis, și aceasta este retrăgerea într-o locuință subterană cu izolarea completă de lumea exterioară și probabil cu efectuarea unor rituri pe care nu le cunoaștem. În fine, într-o ultimă etapă a misterelelor numită precum am arătat la deiknymena, se înfățișează viziunile date de deprivarea senzorială și se produce așa-zisa epoptia. Aceasta din urmă va confirma într-o totală veracitate celor relatate despre Infern și viața de apoi. Așa trebuia să se succedă și etapele misterelelor pythagoreice, și dacă misterele lui Zalmoxis erau similare celor pythagoreice (precum reiese din textul Herodot) sau dacă Zalmoxis a fost discipolul lui Pythagora (deci l-a imitat ori dacă scriitorii greci din Antichitate ne redau așezările diferite despre construirea unei locuințe subterane și a absenței de citiva ani la Pythagora, atunci trebuie să tragem concluzia că și în misterele lui Zalmoxis se produce aceleași fenomene de deprivare senzorială cu viziuni numeroase și alte percepții fără obiect.

MISTERELE PYTHAGOREICE SINT CU MULTI MAI TARDIVE

Am putut arăta că Zalmoxis a trăit înainte de războiul Troiei și în orice caz anterior contemporanilor Troiei și în orice caz anterior contemporanilor Troiei și în orice caz anterior contemporanilor Troiei...

Citiriveste pe Pythagora, știm să el a trăit în secolul al XV-lea î.e.n. și Herodot afirmă că Zalmoxis a trăit cu multă înaintea sa (IV, 96). Dar doctrinele

Continuare în pag. a 7-a

CULTURA ROMĂNEASCĂ ÎN LUME

O ÎNCEPÎND CU ACEST AN, poetul Ioan Alexandru este membru al Societății Internaționale a Scriitorilor și Eseiștilor, care numără în prezent 50 de personalități din peste douăzeci de țări ale lumii, inclusiv țări socialiste.

LA PRILEJUL turneului pe care îl efectuează în Italia, ansamblul folkloric „Dorol” din Fitești a participat la Festivalul Internațional al Folclorului „Migdalul în Gostar” de la Anagnino și a prezentat un spectacol la Televiziunea Italiană.

LA SEHSUL Bibliotecii române din Roma a avut loc ceremoniile de înmărmare a premiului național „Mihailo de Anu” acordat de Academia Internțională de Artă și Literatură (I.L.I.A.F.).

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

LA BIBLIOTECA municipală din Hamilton (Canada) a avut loc în cadrul de lucru susținut de „Folclor” din Fitești.

Lumea a devenit mică

După război a apărut în U.R.S.S. o pleiadă de scriitori pe care critica literară i-a numit scriitori ai satelor. Printre ei cei mai de seamă sînt Vladimir Solouhin, Vasili Sukșin, Vasili Belov, Victor Astafiev, Evghenii Novov, Feodor Abramov, Serghei Zalighin, Rasputin, precum și un scriitor foarte tânăr: Vladimir Krupin. Cred că ne aflăm în fața celor mai buni scriitori sovietici contemporani. Toți fără excepție provin de la țară.

Desigur aceste cărți nu se apropie una de alta numai prin faptul că autorii lor sînt de origine rurală. Notele comune sînt mai multe. Cea mai importantă vine din identitatea materiei de inspirație: e vorba de o veche lume rurală care se transformă, care se industrializează și care se industrializează foarte divers.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România. Fiecare republică națională din U.R.S.S. își are propriile sale edituri și reviste literare, o viață culturală și literară proprie, ceea ce ne înseamnă că scriitorii de aici sînt tipăriți doar în aceste edituri și reviste și doar în propria limbă.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Desigur, Naș sovremenii nu este singura revistă sovietică de literatură, dar m-am oprit asupra ei pentru că aici au apărut mulți dintre scriitorii care sînt citiți și în România.

Lumea a devenit mică

Zvezda, Leningrad și altele preiau și difuzează în limba rusă cele mai interesante opere din limbile celorlalte republici sovietice. Druha narodov și-a făcut o specialitate din a tipări cele mai bune lucrări scrise în celelalte republici ale Uniunii sovietice. Aici au apărut scrieri de Rasul Gamzatov din Daghestan, Cinghiz Altmatov din Kirghizia, Vasili Rikov din Bielorusia, opere și nume care fac alături de altele mindria literaturii noastre sovietice.

Cunosce publicul și opțiunile lui pentru că m-am petrecut de mai mult și ori lui, încercând. Scriu despre bărbai și femei, despre natură și despre istoria și cultura Rusiei, despre alpinism și relațiile dintre oameni, despre bine și despre rău, despre onoare și despre iubire. De cele mai multe ori personajele mele sînt reale, adică luate din viață, proza mea este înclădită mai aproape de document, decât de ficțiune. Scriu și cărți de călătorie. În Uniunea sovietică există o editură Misi, specializată în cărți de călătorie. Acolo am predat un volum de însemnări Drumuri îndepărtate.

Lumea a devenit astăzi foarte mică, toți călătorim mult și călătoria este mijlocul cel mai bun pentru a ne cunoaște și a ne înțelegi. Am fost pentru prima dată în România și ceea ce m-a impresionat, adaug că am văzut Europa și Asia, este atitudinea românilor față de monumentele lor culturale, față de tradiție. Nu am în vedere numai Muzeul satului sau ansamblurile folclorice, ci dovezile pe care le înfățișăm în chip intim și plin de simțăminte și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Nu știu dacă voi scrie despre această călătorie. Am stat prea puțin pentru că să culeg altceva decât impresii. O carte cere poate mai mult de zece zile de cunoaștere. Dar chiar în fața imperativului documentării exhaustive, sunt în chip de întâmplări și care vorbesc despre un anumit respect pentru tradiție. Fără acest respect marile valori ale culturii universale, fie ele Beethoven, Shakespeare, Tolstoi, Balzac, Griegescu, Eminescu n-ar exista, n-ar putea exista. Orice cultură are nevoie de un cadru național. Iată ce m-a impresionat în România. Asta mi-a explicat în parte și succesul prozei sovietice, de care am vorbit, la cititorii din România.

Lucaefărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunteleat, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), Gheorghe Săcu (secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Științei nr. 1, tel. 17 32 09

ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 10 95

Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘTIINȚII

Fănuș Neagu